

Župne obavijesti

PONEDJELJAK: redovito čišćenje crkve nakon večernje mise;

PETAK: Blagdan Bl. Marije propetog Isusa Petković.

Misno slavlje u 19.00 predvodi fra Vjeran Lazić, franjevac koji je nedavno došao na službu u Kloštar Ivanić.

Blagdanu utemeljiteljice Družbe naših sestara prethodi trodnevnicica:

UTORAK: 18²⁵ krunica, 19⁰⁰ sv. misa; filmić o životu blaženice.

SRIJEDA: 18²⁵ krunica, 19⁰⁰ sv. misa; kratka svjedočanstva.

ČETVRTAK: 18²⁵ krunica, 19⁰⁰ sv. misa; klanjanje.

**Našim časnama čestitamo blagdan njihove utemeljiteljice
Bl. Marije propetog Isusa Petković**

Marijo Majko Propetoga Kralja

Majko, Marijo Propetoga Kralja,

Želim ti reći hvala.

Stopama Oca providnosti u gnijezdu Družbe ti
mile i ja kročim putem smjelosti.

Ne poznavah daleki otok, rodno ti Blato,
morske žale, za Kristom počoh slijediti tvoje
ideale.

Propeti Isus, ljubav srca tvoga,

ljubavlju grije srca mnoga.

Jučer, danas i uvijek pod plaštem vječnoga
Boga.

Vječni Bog, milosrđa Otac vodi hrabri, jača

ovaj mali raj.

Sestre, duhovne ti kćeri u raju tom
milosrdna djela, ljubav, žrtva, radost i bol
žive kao život svoj.

Ko' sv. Franjo, siromašak Božji,
veselo kroče, stazom, gdje hoće,
djecu mlade, stare u zagrljaju nose.

Blaženice naša, Majko Propetoga Kralja,
za ovaj život, Družbu i sestre veliko ti hvala.

Kliču ti djeca, mladi i stari, velika ženo Hrvata.
vodi i prati da sunce nikad ne prestane sjati.

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA

od **UTORKA** do **PETKA** od **17⁰⁰** do **18⁴⁵**

*To je vrijeme predviđeno za upis sv. Misa, izdavanje potrebnih
potvrda (potvrđnica, posvjedočenja ili Krsnog lista), upis vjenčanja,
krštenja, sprovoda, dogovor za razgovor i sl.*

Za sve hitne slučajeve u bilo koje vrijeme.

DUH ZAJEDNIŠTVA

PASTORALNI LISTIĆ ŽUPE SV. PETRA, IVANIĆ-GRAD
Godina XXII. - broj 1010. - 04.7.2021.

Nije prorok bez časti doli u svom zavičaju

U ono vrijeme: Isus dođe u svoj zavičaj. A doprate ga učenici. I kada dođe subota, poče učiti u sinagogi. I mnogi što su ga slušali preneraženi govorahu: »Odakle to ovome? Kakva li mu je mudrost dana? I kakva se to silna djela događaju po njegovim rukama? Nije li ovo drvodjelja, sin Marijin, i brat Jakovljevi, i Josipovi, i Judini, i Šimunovi? I nisu li mu sestre ovdje među nama?« I sablažnjavahu se o njega. A Isus im govoraše: »Nije prorok bez časti doli u svom zavičaju i među rodbinom i u svom domu.« I ne mogaše ondje učiniti ni jedno čudo, osim što ozdravi nekoliko nemoćnika stavivši ruke na njih. I čudio se njihovoj nevjeri.

Mk 6,1-6

Pismo nam veli da je Isus nama u svemu sličan, osim u grijehu. Pravi Bog, ali i pravi čovjek. To je jedna od najljepših istina naše vjere: naš nam je Spasitelj blizak, on je naš brat. Međutim, Isusovi sunarodnjaci – stanovnici Nazareta, upravo su zbog toga Isusa odbacili – jer su ga poznavali. Sveto nam pismo često o tome govori, **Bog se rado pokazuje u običnom, redovitom, neznačajnom i poniznom.** Koji puta ostajemo zadivljeni nekim ljudima. Na primjer, za nekoga smo čuli da je vrhunski stručnjak, znanstvenik, umjetnik ili izuzetno uspješan poslovan čovjek i onda se ugodno iznenadimo kada ga susretnemo i vidimo da taj čovjek izgleda sasvim obično i jednostavno, i ni po čemu izvanjskom ne bismo rekli da se radi o tako izuzetnoj osobi. Znamo i onu staru priču: ako kraljevića preodjenemo u prosjaka i prosjaka u kraljevića, tko može uočiti razliku? Očito je, dakle, da privid vara. Međutim, ljudi nekad i drugačije gledaju: očekuju da nutarnjoj veličini neke izuzetne osobe odgovara i izvanjska posebnost, baš kao što smo to mogli čuti u današnjem evanđelju (Mk 6,1-6). Isus, sada već poznat po naviještaju evanđelja i po čudesima, dolazi u svoj kraj u pratnji svojih učenika. U subotu odlazi u sinagogu i naviješta evanđelje. Rijec mu je bila snažna i uvjerljiva, što nitko nije mogao osporiti. Njegovi su sugrađani u prvi mah ostali zadivljeni, a onda su se počeli s neodobravanjem čuditi. Nemoguće je, mislili su, da bi to bio pravi prorok, Božji čovjek, nemoguće je da bi njegov nauk bio ispravan. Jer, mudrovali su, ta oni ga poznaju od djetinjstva. Ni po čemu se Isus do tada nije isticao. Poznavali su svu njegovu rodbinu. Ta on je njihov susjed i poznanik! Vjerojatno je s njima ili za njih nešto radio, tko zna, nekome napravio vrata ili samar za njihova magarca. Ne može takav običan čovjek biti prorok!

Rekli bismo da je njihova pogreška bila dvostruka. Prvo, oni su se dali zavarati prividom. Gledali su izvanjsku Isusovu pojavnost. Što su mogli vidjeti? Mladoga čovjeka kojega su poznavali od djetinjstva. Nisu htjeli vidjeti da izvanjsko ostaje izvanjsko, a da je bitno ono što je iznutra. Ta u tome i jest Božja mudrost i Božja ljubav: Bog nam se u svome utjelovljenom Sinu do kraja približio i prigruo se nad našom slabošću. Isusovi sunarodnjaci nisu htjeli vidjeti i uvidjeti takvu ljubav i dobrotu Božju... Druga im je pogreška bila u tome što su svojom nevjerom htjeli pokriti svoje grijehove. Ako nas netko upozorava na naše pogreške i ukazuje nam na ispravan put, što ćemo učiniti ako nam se ne da ići tim putem? Jednostavno: reći ćemo da taj čovjek ne zna što govori, da je posve nevjerodostojan. I onda ćemo nabrajati njegove stvame i izmišljene mane, samo da se ne obaziremo na njegove riječi.

A što je nama činiti? Prvo i temeljno, želimo u svemu prihvatiti i u svome životu primjenjivati Isusovu nauku, jer samo on ima riječi života vječnoga. Zato ćemo nastojati vršiti njegove zapovijedi i onda kada nam to izgleda osobito teško ili čak nespojivo s današnjim vremenom, kao na primjer Isusovu riječ o praštanju, o ljubavi prema neprijateljima, o tome da prvenstveno težimo za duhovnim vrednotama. Drugo, mi Kristovu riječ, naravno, čujemo u crkvi i u Crkvi. I što vidimo? Ljude i službenike koji tu riječ naviještaju i tumače. Ljude koji nipošto nisu besprijekorni. I što onda? Zbog toga odbaciti Kristovo Evanđelje, njegovu Crkvu, sakramente Crkve? Time bismo samo našli izgovor za svoje grijehove i neobraćenje.

Što je čovjek manje sposoban, što se nesigurnije osjeća na nekom visokom položaju gdje je – tko zna kako dospio – to ima veću potrebu zaklanjati se iza nečega izvanjskoga. Zato će, na primjer silno paziti na svoju vanjštinu, na titule koje ima, imat će silnu potrebu isticati svoju umišljenu veličinu, a druge omalovažavati. S druge pak strane, čovjek koji je doista sposoban i uspješan, koji je svjestan Božjih darova koje ima, mirno hodi ovim svijetom. Nije mu od presudne važnosti što novine o njemu pišu, što o njemu govore. On zna što i koliko vrijedi.

Prisjetimo se samo što su onodobne režimske novine pisale o blaženom Alojziju Stepincu. Pa ipak, on je vrijedio puno i u Božjim očima i u očima čestitih ljudi.

Na takav postupak svojih sunarodnjaka, na tvrdoću njihovih usjui i njihovih srdaca Isus je sa žalošću rekao: *Nije prorok bez časti doli u svom zavičaju i među rodbinom i u svome domu. (...) I čudio se njihovoj nevjeri.*

DAN	MISNA NAKANA	SVETAC DANA
PON 05.07.	1900 † ob. Korparić, Ištuk, Stjepan Žegor	Sv. Ćiril i Metod
UTO 06.07.	1900 † Marijan Samardžić † Ivan Lešković † Stipo Lukić † Josip Mucak, Baneković Mato i Bara	Sv. Marija Goretti † ob. Vučinić
SRI 07.07.	1900 † Marija i Nikola Makšijan	Goran
ČET 08.07.	1900 † Ilija Jupek	Adrian
PET 09.07.	† Mladen, Krešo i Krunoslav Čavlović, Stjepan i Milka Klepac *Za svećenička i redovnička zvanja *Za duše u Čistilištu † Ivan Lešković	bl. Marija propetog Isusa Petković † č. s. Kćeri Milosrđa
SUB 10.07.	1900 † Zvonimir i Marija Rihter	Ljubica
NED 11.07.	800 † Josip, Mara i Mato Franjković, Jelka i Franjo Lukenda † Dragutin Horvat 1000 župna PRO POPULO 1900 † Vjekoslav Perinić † Jana Vidak	V. NEDJELJA KROZ GODINU

U slučaju krivo napisanog imena ili prezimena u nakani javite nam prije mise da bismo mogli ispraviti!

Nisu Nazarećani umanjili Isusovu veličinu. Umjesto toga, oni su sebi uskratili mogućnost Kristovog spasenja. I sve samo zbog predrasuda i nerazumne taštine! Ta zasljepljenost i ta taština nadvijaju se i nad nas kao stalna opasnost. **Priznajmo: zanemarujemo svoje ljudske i kršćanske dužnosti. Premalo se molimo, ako se uopće molimo. Zanemarujemo svoje kršćanske obveze. Teško praštamo. Nestrpljivi smo. Naša se kršćanska vjera često svodi samo na lijepu tradiciju, a naša božanstva postaju potrošnja, zabava, društveni prestiž...** Zar olako priznajemo da zanemarujemo Boga i bližnjega? Nipošto. *Kriva je Crkva koja sama ne živi po Kristovu evanđelju. Kriv je župnik koji ima na desetke mana... U biti, otkuda nekom biskupu ili nekom svećeniku pravo da me proziva, da određuje što je dobro, a što nije? Nisu li to ljudi kao i mi? Ne poznajemo li mi neke njihove skrivene mane i grijehove? Nije li taj svećenik do neki dan bio moj školski kolega? I zbog svega toga ne dopre do našega srca Božja riječ. Slično ćemo govoriti o našim roditeljima, o nastavnici i profesorima, o dobronamjernim prijateljima...* U svemu tome je nevolja, što se tako ponašamo mi, domaći, mi vjernici, mi koji uglavnom dolazimo na nedjeljnu misu. Tako se baš na nama ostvaruje Isusov prijekor: *Nije prorok bez časti...* Jednom drugom zgodom Isus će teško prekoriti svoje sunarodnjake govoreći: *Carinici i bludnice pretekoše vas u kraljevstvo Božje...* (Mt 21,31). **Odlučimo danas poslušati ovu Božju riječ i živjeti po njoj. Neka nas ne ometu nikakvi ljudski obziri, uklonimo zapreke naših grijeha i loših navika, da bi Božji glas mogao do nas doprijeti, uklonimo i svaki trag umišljenosti i oholosti, kako nas opominje apostol Jakov: Odložite svaku prljavštinu i preostalu zloću i sa svom krotkošću primite usađenu riječ koja ima moć spasiti duše vaše (Jak 1,21).**